

Svetovni potepuhi - Frkolinček, Martinček in Pavlinček - pri teti Dolgouhi

I.

FRKOLINČEK JE BIL PALČEK, KI SE JE HUDO RAD POTEPAL. NJEGOVA SKRBNNA MAMICA FRKOLINKA MU JE VEDNO IN VEDNO GOVORILA:

»FRKOLINČEK,
DRAGI SINČEK,
LE NE HODI Z DOMA,
VELIKAN PO GOZDU ROMA
IN POBIRA FRKOLINČKE,
JIH POMEŠA MED MARTINČKE
PA ODPRE ŠIROKA USTA
IN VSE SKUP POHRUSTA!«

FRKOLINČKU NISO ZALEGLE DOBRE MATERINE BESEDE. KOMAJ JE ODŠLA MATI FRKOLINKA NA DELO K BOGATINKI GOSPE DEBELINKI, JE ŽE SMUKNIL SKOZI VRATA IN JO POBRAL PROTI SKALI, KI JE ŠTRLELA IZ TRAVE KAKOR VELIKANSKA GORA.

NA SKALI SE JE SONČIL MARTINČEK. FRKOLINČEK, RADOVEDEN, GA JE POBARAL:

»ALI SI ŽE SREČAL VELIKANA,
KI SE DERE KAKOR VRANA
TER IMA ŠIROKA USTA,
FRKOLINČKE IN MARTINČKE HRUSTA?«

MARTINČEK SE JE ZAČUDIL NJEGOVIM BESEDAM IN ODVRNIL:

»NISEM VIDEL VELIKANA,
ČE STA TUDI MI POZNANA
GORA IN POLJANA...
VELIKAN JE LE STRAŠILO,
DA SE DETE NE BI MATERI ZGUBILO!«

FRKOLINČKU JE BILO HUDO VŠEČ, KAR MU JE POVEDAL MODRI MARTINČEK, VENDAR SE GA JE HITRO JEL POLAŠČATI DVOM. O VELIKANIH NAMREČ NI GOVORILA SAMO NJEGOVA MATI FRKOLINKA, TEMVEČ TUDI BOGATA GOSPA DEBELINKA, BERAČICA CAPINKA IN CELO STARI DED MESOJED.

MARTINČEK PA SI NI DELAL SKRBI ZARADI VELIKANOV IN JE VPRAŠAL:

»KAM SI SE NAMENIL, KAM?
ALI POJDEŠ SAM?«

KAM, O TEM NI PREMIŠLJEVAL FRKOLINČEK IN ODVRNIL:

»VSEENO KAM, SAMO NAPREJ —
NAJMANJ PA DO DRŽAVNIH MEJ...«

MARTINČEK JE DVIGNIL GLAVICO IN REKEL:

»VSEENO NI,
KAM SE POTUJE,
NAJPREJ SE PAČ NAČRT ZASNUJE,
POTEM ŠELE SE V SVET HITI...«

FRKOLINČKU SE JE ZDEL MARTINČEK KAR PREMODER, ZATO JE MOLČAL. V STISKI SI JE POMAGAL Z MATERINIM NASVETOM: »KDOR MOLČI, VSEM ODGOVORI!« MARTINČEK PA JE POGUMNO NADALJEVAL:

»JAZ TUDI BI ODŠEL S TEBOJ,
SAJ JE NA SVETU SKAL NEBROJ,
IN VSE PRAV ISTO SONCE GREJE...«

FRKOLINČEK PA JE PRISTAVIL:

»KAR POJDIVA ODTOD ČIM PREJE!«

MARTINČEK MU JE PRIKIMAL IN ZAČELA STA SNOVATI POTNI NAČRT. BILA PA STA OBA V VELIKI ZADREGI. NISTA SI MOGLA PREDSTAVITI VELIKEGA SVETA, KAMOR JU JE VLEKLO SRCE, ZATO JIMA JE PRIČEL UPADATI POGUM. MARTINČEK, KI SE JE MALO PREJ BAHAL, DA POZNA GORO IN POLJANO, V RESNICI ŠE NI NIKOLI ZAPUSTIL RODNE SKALE, FRKOLINČEK PA NE SVOJE VASI POD LESKOVIM GRMOM.

POMENEK SE JE VLEKEL BREZ KONCA IN KRAJA. IN FRKOLINČEK JE KMALU SPOZNAL ZLATO RESNICO, DA JE PAMET VEČ VREDNA KO ŽAMET...

NITI ZAPAZILA PA NISTA, DA JIMA PRISLUŠKUJE PAVLINČEK.
O, ON JE POZNAL SVET! ZATO SE NI MOGEL DOLGO ZADRŽE-
VATI. VMEŠAL SE JE:

»EJ BRATCA, SVET JE ČUDOVIT,
ZA VAJU PA JE SKRIT!
LE JAZ, KI MERIM ZRAK,
V POZNANJU SVETA SEM PRVAK!«

MARTINČKA IN FRKOLINČKA JE BILO MALO SRAM, TODA
MARTINČEK SE JE HUDO ZRESNIL IN VELEL:

»MOGOČE!
NA SONCU MI PREVEČ JE VROČE,
DA BI OČI ODPIRAL,
PO SVETU SE OZIRAL!«

TUDI FRKOLINČEK NI HOTEL ZAOSTATI ZA MARTINČKOM.
DEJAL JE:

»PO NAROČILU SVOJE MAME,
NE SMEM IZ VAŠKE JAME,
VELIKA JE TO LUKNJA,
POKRIVA DEDOVA JO SUKNJA!«

PAVLINČEK JE KOMAJ ZADRŽAL SMEH. POTEK PA JE DEJAL:

»ČE HOČETA, BOM JAZ VODNIK,
BOM VODIL VAJU MIMO SLIK,
KI PRAVIMO JIM CESTA
IN BELA MESTA!«

MARTINČEK JE BIL TAKOJ ZADOVOLJEN, FRKOLINČEK PA JE
MALO PREMIŠLJEVAL IN DODAL S STRAHOM:

»ALI SO TAM VELIKANI?«

PAVLINČEK GA JE NAGLO POTOLAŽIL, REKOČ:

»VELIKANOV NI,
LE LJUDJE SO ZBRANI
TAMKAJ V MESTA IN VASI!«

FRKOLINČEK SE JE POTOLAŽIL. ŠE KRATEK POGOVOR IN
ODPRAVILI SO SE V SVET FRKOLINČEK, MARTINČEK IN PAVLIN-
ČEK. PRED ODHODOM SE JE FRKOLINČEK OZRL PROTI RODNI
VASI POD LESKOVKO IN SE POSLOVIL:

»OJ ZBOGOM, TI DOMAČI KRAJ,
NE VEM, NAZAJ KDAJ PRIDEMO!
ODPRT JE SVET PRED NAMI...
HUDO MI BO PO MAMI!«

OTRL JE SOLZO IN ZAKORAČIL V SVET...

(DALJE PRIHODNJIČ)